

Det er vigtigt at stå på tæer

Ældre skal gå i gang med noget, de skal stå på tæer for, ellers synker de sammen.
Det mener Erling Tiedemann, der indtil nu har haft en meget aktiv tredje alder

Interview i bladet KRIFA, oktober 2003

Af Anette Broberg Knudsen, abk@krifa.dk

Han sætter sig ved køkkenbordet sammen med sin kone. Han er nu 62 og kan se tilbage på mange år som kommunalpolitiker og amtsborgmester. Nu er det på tide at stoppe. Men det er vigtigt, hun ikke bare får en halvgammel mand hjem, der ikke ved, hvad han skal bruge tiden til. Som de så ofte har gjort før, når de skulle tage en beslutning sammen, tager de hver et lille stykke papir og skriver ned, hvad de allerhelst vil.

De bytter sedler.

På dem begge står der: Et år i Paris.

Det gjorde de så. Tog til Paris og studerede teologi ved et katolsk universitet. Og det ene år blev til to.

Sådan tog Erling Tiedemann og hans kone hul på deres tredje alder.

Livet efter pensionen

Det er nu næsten 10 år siden, og for Erling Tiedemann står de to år i Paris som noget skelsættende.

- Vi skulle stå på tæerne, og det gav os mulighed for at få snakket om, hvad det her underlige liv egentlig er for noget.

- Mere havde vi ikke planlagt af vores pensionisttilværelse. Vi regnede vist med at tage tilbage til Vejle og købe en lille hund. Men så blev jeg spurgt, om jeg ville være leder af Den katolske Kirkes forlag. Og det endte med, at vi flyttede til København.

Siden kom han i Etisk Råd, og da han blev formand, måtte han stoppe på forlaget.

- Nok skal man som pensionist være glad for at have noget at lave, men man har ikke de samme kræfter. Før kunne jeg arbejde for fuldt tryk til kl. 2 om natten, hvis det skulle være. Men nu er jeg træt kl. 22.30 eller kl. 17. Så er der ikke mere damp!

Sidste år udløb Erling Tiedemanns periode i Etisk Råd, og han og konen talte igen om at få en hund. Han havde også altid haft en lille jurist i maven og begyndte at studere jura.

Men så blev han bedt om at være redaktør på bladet "Katolsk Orientering". Og juraen blev droppet.

- Jeg bilder mig nu ind, at jeg bare har udsat det, siger han med et skævt smil.

Engagementet

Den tidligere amtsborgmester har haft et utal af tillidshverv og bestyrelsesposter. Men han er ikke i tvivl om, hvad der har engageret ham mest:

- Det har Etisk Råd. Det var nemmere som amtsborgmester at bevilge 30 millioner kr. til et eller andet end at tage stilling til i Etisk Råd, om man må forske i fosterceller for måske at hjælpe nogen med en alvorlig sygdom.

- Folk er meget optaget af etik i dag. Egentlig er det et symptom på en mangelsygdom. Alt er individuelt. Der er ingen fælles sandheder. Men så opdager man, at det falder samfundet sammen af. Så er det, folk siger: Vi må ha' noget etik!

Drivkraften

Når han ser tilbage på sit aktive liv, kan Erling Tiedemann se to ting, der har været drivkraften bag hans engagement:

- Det er dels ambition. Altså, at jeg godt ville være en af dem, der trak i trådene. Dels pligtfølelse. Jeg føler, det er noget, jeg bør.

- Jeg var ikke rask som barn, havde astma og eksem og kunne ikke spille fodbold. Kort sagt et skrav! Så får man et stort sug efter at få andre menneskers anerkendelse. Samtidig er jeg vokset op i den katolske kirke, som også lægger vægt på det moralske. Det har vækket min pligtfølelse og solidariske ansvar.

Døden

Erling Tiedemann er efterhånden 71 år og taler ofte med sin kone om døden.

- Det er jo ikke nogen nyhed, at mennesker dør. Men først når man begynder at gå til ens venners begravelser, kommer det rigtig tæt på, siger han og tilføjer tænksomt:

- Døden har en mærkelig evne til at kaste lys over livet.

- Døden er måske en værdifuld del af livet. Når jeg skal dø, vil jeg gerne have smertestillende midler. Men jeg vil nødig bedøves, så jeg ikke er ved bevidsthed, når døden kommer. Jeg har jo aldrig prøvet at dø før! Jeg får kun én chance, og tænk hvis jeg lå og sov, når det skete. Tænk hvis jeg ikke havde fået mig forsonet med nogen, som jeg måske er på kant med.

Derfor har han intet ønske om bare at falde om af et hjerteslag. Han håber at opleve døden sammen med sin kone. For dødsprocessen fører ofte ægtefæller endnu tættere på hinanden.

Den røde tråd

- Jo, jeg kan godt se en rød tråd i mit liv, siger den tidligere formand for Etisk Råd, og hastigheden i de kvikke replikker bliver langsommere:

- Alle de ting, jeg kom ind i: skoleleder, byråd, amtsråd ... der har været en holdningsmæssig sammenhæng. Og når jeg kom ind i noget nyt, kunne jeg bruge det, jeg havde lært i det forrige.

Han kigger ud ad vinduet, hvor man kan se den katolske Jesu Hjerter Kirke på den anden side gården.

- Jeg synes også, der har været en religiøs rød tråd. Det er noget med den Gud, man har en uendelig tillid til, og som har været i ens liv hele tiden. Og som på en måde har haft fat i den røde tråd hele tiden.

- Jeg er jo ikke nogen prima kristen, men når jeg ser bagud, må jeg sige: "Mange tak, at jeg har fået lov at holde fast i snoren." Der var én, der ikke slap, selv hvor jeg slap. Dét synes jeg har givet en sammenhæng i tingene.

[Box]

Tiedemanns tips til den tredje alder:

- 1) Lad være at gå forbi den gamle fabrik hver dag
- 2) Gå i gang med noget, du ikke kan
- 3) Giv dig selv mulighed for at tænke over meningen med livet.